

Duhul Sfânt

Celălalt Mângâietor

În mijlocul creștinătății actuale, în care sunt atâtea păreri greșite despre Duhul Sfânt și despre activitatea Acestuia pe pământ, este necesar să ne gândim mereu la învățăturile Sfintei Scripturi referitoare la Acesta. Ele ne ajută să ne distanțăm de curente nesănătoase și să ne verificăm, dacă suntem deschiși pentru adevărata acțiune a Duhului sau dacă ea este împiedicată în noi.

Duhul Sfânt este o Persoană a divinității

Când Isus S-a lăsat botezat în Iordan, s-a descoperit Trinitatea lui Dumnezeu: *Fiul* lui Dumnezeu era ca Om pe pământ și *Își* începea slujba; glasul lui Dumnezeu *Tatăl* s-a auzit spunând: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care *Îmi* găsesc plăcerea“; *Duhul* lui Dumnezeu a venit sub formă de porumbel asupra Fiului lui Dumnezeu devenit Om (Matei 3.13-17). Când Domnul Isus le-a dat ucenicilor Săi înainte de înălțarea Sa la cer marea misiune de a duce Evanghelia în întreaga lume, le-a poruncit: „botezându-i (pe cei din națiuni) pentru Numele *Tatălui* și al *Fiului* și al *Sfântului Duh*“ (Matei 28.19).

Din multe locuri din Noul Testament rezultă clar că Duhul Sfânt nu este numai o „influență“ dirijată de Dumnezeu sau o putere supraomenească de nedescris, lucrată de El, ci Duhul Sfânt este mai degrabă o *Persoană*, care gândește, vorbește și acționează independent. Mereu întâlnim expresii ca: Duhul cercetează totul, Duhul vorbește, mărturisește, învață, călăuzește și conduce; Duhul îi trimite pe Barnaba și Pavel, El îl răpește pe Filip, El mijlocește pentru noi etc.

În creștinătatea zilelor noastre, în care i s-au atribuit Duhului lui Dumnezeu atât de multe lucruri de origine omenească, necurată sau chiar demonică, nu poate fi îndeajuns subliniat adevărul că Ființa Sa corespunde în totul Ființei Tatălui și Fiului (Ioan 17.11). Așa cum Dumnezeu Tatăl și Fiul sunt sfinți (Luca 1.35), tot așa și El este numit clar și intenționat în Scriptură ca Duhul *Sfânt*, în contrast cu duhul nesfânt al omului sau cu duhurile rele; El este despărțit de orice fel de rău, de nedreptate și de necurăție. - Domnul Isus *Însuși* spune despre Sine: „Eu sunt adevărul...“ (Ioan 14.6); și Duhul Sfânt este numit de mai multe ori „*Duhul adevărului*“ (Ioan 14.17). - Dumnezeu este dragoste; și Duhul este un *Duh al dragostei* (2 Timotei 1.7). - *Roadă* Duhului, toate manifestările sale în viața credinciosului corespund caracterului lui Dumnezeu (Galateni 5.22).

Duhul Sfânt, „celălalt Mângâietor“, va veni pe pământ

Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume, ca să rămână pe pământ. A venit clipa în care „Isus, știind că i-a venit ceasul ca să plece din lumea aceasta la Tatăl...“ (Ioan 13.1). Acest ceas a venit când Isus Hristos a îndeplinit în totul lucrarea lui Dumnezeu, Tatăl Său, pe care a primit-o la prima Sa venire în această lume. El a îndeplinit lucrarea spre deplina satisfacție și mulțumire a Tatălui Său.

Dar ce s-a întâmplat cu „mica turmă“ a celor ce au crezut în El, pe care a lăsat-o în lume când a plecat? Până atunci i-a ocrotit El, încât nici unul nu a pierit, în afară de Iuda, fiul pieirii (Ioan 17.12). Isus a fost vizibil și tot timpul cu cei doisprezece ucenici ai Săi. În mâna Sa și în dragostea Sa minunată, ei erau în siguranță. El îi învăța, le răspundea la întrebări și le rezolva problemele. Puteau veni oricând la El cu necazurile, temerile, greutățile și nevoile lor. În apropierea Sa, inimile lor găseau de fiecare dată liniște, pace și bucurie. Domnul era pentru ei un Mângâietor desăvârșit. Evangheliile dau mărturie despre aceasta. De aceea înțelegem foarte bine că vestea plecării la Tatăl, unde nu-L mai puteau privi, i-a umplut de tristețe (Ioan 16.19-22).

Dar Domnul știa că după plecarea Sa va veni la ai Săi un „alt Mângâietor“ (Ioan 14.16, 17; aceasta va rămâne veșnic la ei; dar nu numai la „mica turmă” din acele zile, ci la toată Adunarea Sa), care va fi pe pământ din acel moment până la revenirea Sa pe pământ. Acest „alt Mângâietor“ era *Duhul Sfânt*, pe care Tatăl L-a trimis peste ei în Numele lui Isus (versetul 26).

Au pierdut ceva ucenicii prin această schimbare? Ei credeau că da, deoarece cunoșteau prea puțin Persoana Duhului Sfânt și acțiunea Sa. Dar Domnul Isus știa ce schimbări minunate vor avea loc prin faptul că Duhul va locui în credincioși și le-a spus ucenicilor: „Vă este *de folos* ca Eu să Mă duc; pentru că, dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă voi duce, vi-L voi trimite“ (Ioan 16.7).

Cum descrie Isus acțiunea Duhului printre ai Săi?

Înainte ca Cel înviat să se înalțe la cer, le-a spus ucenicilor Săi: „Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristosul și să învieze dintre morți a treia zi și să se predice în Numele Său pocăința și iertarea de păcate la toate națiunile, începând de la Ierusalim. Și voi sunteți martori ai acestor lucruri. Și, iată, Eu trimit peste voi promisiunea Tatălui Meu; dar voi rămâneți în cetate, până veți fi îmbrăcați cu *putere de sus*“ (Luca 24.46-49; a se compara Faptele Apostolilor 1.8). Pentru a fi martori ai lui Hristos într-o lume care Îl disprețuiește și care din ură L-a dat afară, este nevoie de o putere divină; aceasta le este dată alor Săi prin puterea Duhului Sfânt. Ceea ce putea face ea s-a arătat imediat la cei doisprezece: ei, care în zilele care au urmat crucificării, au stat cu ușa încuiată de frica iudeilor, au pășit cu îndrăzneală în ziua Rusaliilor în fața mulțimilor (Ioan 20.19, 26). Petru, care în curtea marelui preot s-a temut să se recunoască de partea lui Hristos, vestea acum cu mare putere, plin de Duhul Sfânt, iudeilor adunați din multe națiuni în Ierusalim, Evanghelia despre Hristos cel înviat, încât în acea zi au fost adăugate „trei mii de suflete“. Din acele prime zile ale Faptelor Apostolilor s-a dovedit mereu că este putere de sus, acolo unde credincioșii încearcă să îndeplinească cu dăruire și încredere în Domnul porunca Sa.

În mod deosebit, în Evanghelia după Ioan, capitolele 14-16, Domnul nostru relatează despre lucrările Duhului Sfânt. Să amintim pe scurt aceste expresii: „Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, Acela vă va *învața* toate și vă va *aminti* toate câte v-am spus“ (Ioan 14.26). După venirea Duhului, apostolii au înțeles însemnătatea cuvintelor auzite de la Învățătorul lor. De asemenea, El le-a amintit scriitorilor Evangheliei tot ce s-a petrecut în timpul slujbei Domnului Isus și i-a condus în așa fel, încât relatarea lor a primit un caracter deosebit.

În continuare, dorința Duhului Sfânt constă în a-i „*călăuzi*“ pe toți credincioșii „*în tot adevărul*“, în tot ce ne este dăruit în Hristos pentru prezent și veșnicie (Ioan 16.13). La fel ca Domnul Isus, Duhul „nu va vorbi de la Sine Însuși, ci va vorbi ce va auzi“. Pentru această „*vorbire*“ s-a folosit mai întâi de apostoli și în mod deosebit de apostolul Pavel; El le-a dat pricepere cu privire la întregul adevăr și i-a învrednicit să-i învețe pe credincioși prin cuvânt și prin scrieri. Cu ajutorul scrierilor Noului Testament inspirate de Duhul Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu este complet (Coloseni 1.25), nu mai trebuie să-i fie adăugat ceva. Duhul Sfânt ne învață și pe noi, credincioșii timpului actual, și ne amintește mereu de ceea ce este scris în Cuvânt. Duhul Sfânt dă putere și călăuzire pentru slujba din Cuvânt și este „*ungerea*“ care ne face capabili, chiar și pe „*copilașii*“ în credință, să primim învățătura conform cu adevărul (1 Petru 4.11; 1 Ioan 2.27).

În legătură cu slava Domnului, care va veni într-o zi pentru a-Și ridica împărăția, Duhul va face cunoscut „*cele viitoare*“ prin scrierile Noului Testament (Ioan 16.13).

Unul din scopurile principale ale lucrării „*celuilalt Mângâietor*“ este acesta: de a aduce Persoana Fiului lui Dumnezeu, a Mântuitorului și Domnului nostru, înaintea inimilor credincioșilor. „A fi întărit cu putere, prin Duhul Său, în omul dinăuntru“ își găsește împlinirea

în faptul că „Hristos locuiește prin credință în inimile noastre“ (Efeseni 3.16, 17). Domnul Isus spune despre Duhul: „Va mărturisi *despre Mine*.“ „Acela *Mă va glorifica*, pentru că *va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut*“ (Ioan 15.26; 16.14).

Venirea Duhului Sfânt

Zece zile după înălțarea la cer a Domnului Isus, porunca Sa s-a împlinit: „celălalt Mângâietor“ a venit de la Tatăl pentru a rămâne cu ai Săi și pentru a împlini tot ce a spus Isus (Ioan 14.16, 17).

Acest eveniment măreț nu s-a împlinit în liniște (Faptele Apostolilor 2.1-21). Credincioșii erau în acea zi adunați cu toții într-un loc și au auzit deodată un vuiet puternic, care a umplut întreaga casă în care se aflau. Li s-au arătat limbi ca de foc, care s-au așezat pe fiecare în parte. Toți au fost umpluți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul.

Vestea despre aceasta s-a răspândit în tot Ierusalimul. Întregul popor al iudeilor trebuia să știe că profeția prorocului Ioel s-a împlinit (Ioel 2.28-32).

Apoi Petru i-a chemat în puterea Duhului pe „bărbații israeliți“ la pocăință și le-a vestit Evanghelia despre Isus Hristos.

Câteva mii de iudei au crezut Evanghelia și au fost salvați. Dar conducătorii și marea majoritate a poporului, care L-au răstignit pe Domnul, au lepădat mărturia Duhului și au prigonit și risipit Adunarea. Aceasta a avut ca urmare lepădarea de către Dumnezeu a poporului Său. Dar prin greșeala lor, mântuirea a venit la națiuni (Romani 11.11).

Să ne întrebăm: Ce înseamnă prezența „celuilalt Mângâietor“ pe pământ pentru fiecare credincios în parte? Ce însemnătate are pentru Adunare? – Unii cititori cunosc răspunsurile la aceste întrebări. Dar oare nu pierdem atât de ușor din vedere aceste adevăruri în viața noastră de creștini, deși ele sunt de o importanță practică foarte mare? Să le punem înaintea inimilor noastre și să ne verificăm dacă într-adevăr comportamentul nostru este în concordanță cu ele! Ne-am preocupat deja cu lucrarea Duhului printre ai Săi. Pentru a răspunde la ambele întrebări ne îndreptăm acum spre scrierile inspirate ale apostolilor, care sunt valabile și astăzi.

Trupul nostru, templul Duhului Sfânt

În Romani 8, capitol pe care îl vom cita mereu în acest context, se constată foarte clar: „Dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui“ (versetul 9). Posedarea Duhului nu este deci dreptul unor creștini favorizați în mod deosebit. Când omul crede Evanghelia și se întoarce la Dumnezeu, este născut din nou „din apă și din Duh“ (Ioan 3.5). După ce a crezut, este „pecetluit cu Duhul Sfânt al promisiunii“ (Efeseni 1.13). Apoi, Duhul *locuiește* în inima curățită prin credință (1 Corinteni 3.16). Trupul, cu care cel mântuit slujise până atunci păcatului, devine *templul Duhului Sfânt* (1 Corinteni 6.19).

Aceasta are urmări minunate și vaste: credinciosul ajunge astfel într-o *nouă poziție*. El era „în carne“, acum este „în duh“. El nu mai este „un datornic“ sau un sclav al cărnii, pentru a asculta de plăcerile sale, ci aparține acum lui Dumnezeu, Duhului lui Dumnezeu, pentru a fi umplut de gândirea Duhului care este „viață și pace“ (Romani 8.9, 12, 6).

Duhul Sfânt mărturisește cu duhul nostru - ne face conștienți de aceasta - că suntem copii ai lui Dumnezeu. Nu suntem robi sub lege, ci am primit „un *duh de înfiere*, prin care strigăm: *Ava, Tată!*“ (versetele 15, 16). Aceasta caracterizează acum relația noastră cu Dumnezeu. În „fii“, Duhul poate produce roadă și lucrări care sunt spre slava Tatălui; el face aceasta nu prin constrângere, ci trezind în inimile noastre simțăminte și interese care doresc aceste roade și lucrări.

Duhul Sfânt al făgăduinței este pentru fiecare credincios „*arvuna* moștenirii“, care i-a fost dată co-moștenitorului împreună cu Isus Hristos până la răscumpărarea în viitor a posesiunii dobândite de Hristos. Locuirea Duhului în credincios este deci dovada sigură pentru pretenția de moștenitor a celor dintre națiuni, care n-au avut nici un fel de promisiuni (Efeseni 1.14).

Efecte practice

Trupul nostru este templul Duhului Sfânt! Cine ar putea enumera toate efectele practice ale acestei realități binecuvântate, dar atât de inexplicabile pentru minte!

Să facem deosebirea dintre viața nouă și Duhul Sfânt! Chiar dacă suntem părtași ai naturii divine și avem viață din Dumnezeu, pentru că suntem născuți din El, această viață nu este Duhul Sfânt, pentru că El este o Persoană a divinității. Astfel citim: „Ca să vă dea... să fiți întăriți cu putere prin Duhul Său, în omul dinăuntru“ (Efeseni 3.16). Duhul lui Dumnezeu este puterea vieții pe care am primit-o.

Umblarea în Duh (Galateni 5.16-26). – Chiar dacă nu mai suntem „în carne“, ci „în duh“, carnea este încă în noi și se va face vizibilă prin lucrările ei urâte, dacă nu este împiedicată într-un mod eficient (versetele 19-21).

Prescripțiile legale nu ne vor păzi de lucrările cărnii; am experimentat de multe ori acest lucru. Dar lucrarea lui Hristos ne-a adus eliberare. El nu este numai ispășirea pentru păcatele noastre; în moartea Sa pe cruce, și omul nostru vechi și-a găsit sfârșitul. Aceasta este învățătura din Romani 6, Coloseni 3 și alte locuri. Carnea este astfel răstignită cu toate patimile și poftele ei (versetul 24).

Duhul care locuiește în noi ne ajută pentru a fi mereu conștienți de acest adevăr prețios și pentru a-l aplica practic în credință. El este Acela care dorește să păstreze inimile noastre în legătură continuă cu Domnul proslăvit, precum și în savurarea rezultatelor lucrării Sale, și astfel în bucuria Sa.

Poate replicăm: nu este ușor întotdeauna să recunoaștem îndemnul cărnii! Dar aici citim: „Umblați în Duh și nicidecum nu veți împlini poftele cărnii. Deoarece carnea pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva cărnii; și acestea se *împotrivesc* unul altuia, ca să nu faceți ceea ce ați dori.“ Cu cât dorința noastră este să umblăm în Duh, pas cu pas, cu atât mai clar vom recunoaște în lumina Sa îndemnul cărnii și cu atât mai decizi ne vom distanța de ele pentru a nu face ceea ce dorim (versetele 16, 17), adică ceea ce vrea carnea.

Da, în ce contrast se află „roadele Duhului“ cu lucrările cărnii! Deci să tindem mereu, să încercăm mereu aici jos, cât timp suntem în acest trup, să umblăm în Duhul, pentru ca și viața noastră să fie umplută de „dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare“! Duhul nu ne obligă. El are nevoie de dispunerea noastră în acest sens.

Călăuzirea Duhului - Faptul că Duhul lui Dumnezeu dorește să-l călăuzească pe credincios în viața și în slujba sa, este o altă realitate binecuvântată. Cei salvați, ale căror trupuri sunt un templu al Duhului Sfânt, nu mai sunt ai lor (1 Corinteni 6.19), ci ai Domnului și „nici unul dintre noi nu trăiește pentru sine și niciunul nu moare pentru sine“ (Romani 14.7). Fiecare trebuie să înainteze în dependență deplină de Dumnezeu și de Duhul Său. Hristos ca Om ne-a lăsat și în această privință un exemplu desăvârșit, pentru ca să călcăm pe urmele Lui (1 Petru 2.21). Pe această cale se găsește „bucurie deplină“ (Ioan 15.11), dar este o cale foarte diferită de drumul vieții înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu.

Găsim numai câteva texte care vorbesc despre călăuzirea Duhului. Dar acestea - Romani 8.14 și Galateni 5.18 - stau în legătură cu îndemnul de a nu mai umbla conform cărnii, ci conform Duhului. Aici începe călăuzirea Duhului. Cine nu ține seama de acest lucru și umblă în

continuare conform cărnii, se împotrivesc Duhului și nu merge pe căile Sale, chiar dacă este zelos în fapte „bune“ și folosește cuvinte evlavioase.

Dar chiar dacă este îndeplinită prima condiție pentru călăuzirea Duhului, nu va fi întotdeauna ușor să o recunoaștem. Apostolul Pavel, care a fost atât de credincios în umblarea sa, este în acest sens un exemplu clar. El era de părere că Dumnezeu îl conduce spre Asia, dar Duhul Sfânt l-a împiedicat în aceasta; apoi, când a fost de părere că Bitinia este următorul câmp de acțiune, Duhul lui Isus nu i-a permis să meargă acolo (Faptele Apostolilor 16.6-12). Fără îndoială, Pavel a cerut înțelepciune tot timpul în rugăciune; până la urmă, în vis, un bărbat din Macedonia l-a chemat: „Vino și ajută-ne!“ De aici a dedus că Domnul îl chema pe el și însoțitorii săi acolo pentru a vesti Evanghelia. - Duhul nu dorește să ne împingă ca pe niște figuri de șah de pe un teren pe altul, ci dorește să ne călăuzească prin Cuvântul lui Dumnezeu și cu ochiul lui Dumnezeu (Psalm 32.8), dar noi trebuie să cunoaștem și să înțelegem gândurile Sale. Cine dorește să se lase călăuzit în totul de Duhul, va face experiențe minunate.

Slujirea lui Dumnezeu prin Duhul (Filipeni 3.3) - La o sărbătoare Domnul Isus a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie.» Dar a spus aceasta despre *Duhul* pe care urmau să-L primească cei care au crezut în El“ (Ioan 7.37-39).

Acest strigăt răsună și astăzi. Cine vine în credință la Isus și Îl primește, poate savura binecuvântările care se bazează pe moartea și proslăvirea lui Hristos și pe care Duhul Sfânt le prezintă mereu credinciosului. Numai Isus poate stămpăra nevoile inimii.

Chemarea Domnului: „Veniți la Mine și beți“ se adresează însă mereu și nouă credincioșilor. Cine împlinește această chemare, din el vor curge râuri de apă vie. Pentru aceasta este necesară puterea Duhului care locuiește în noi. El poate hrăni inima noastră cu cunoașterea Persoanei lui Hristos și astfel să dezvolte în așa fel sentimentele noastre spirituale, încât să dorim să spunem și altora despre binecuvântarea primită.

Acesta este secretul și izvorul adevăratei slujbe pentru Domnul între oameni. Indiferent unde ne-am afla, că am primit cinci sau numai un talant, din inimile noastre pot să curgă râuri, după cum spune Domnul.

Plin de Duhul Sfânt

Să mai rămânem câteva momente la acest punct. Cu siguranță, fiecare dintre noi a încercat să răspundă pentru sine la întrebarea: Dacă trupul meu este templul Duhului Sfânt, de ce se arată în viața mea atât de puțin puterea biruitoare a Duhului lui Dumnezeu și atât de puțin din roada minunată a acestuia, care constă în „dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare“ (Galateni 5.22)?

Mulți caută cauzele acestei lipse într-un loc greșit. Ei uită că Duhul Sfânt locuiește pentru totdeauna ca Persoană divină, independentă în noi și sunt de părere că trebuie să ceară o „turnare“ specială a acestei puteri minunate sau să tindă spre „botezul cu Duhul Sfânt“ și lucruri asemănătoare. Ei sunt de părere că din *partea lui Dumnezeu* le lipsește „plinătatea Duhului“ și par să treacă cu vederea faptul că doar *credinciosul* este răspunzător, dacă Duhul nu Se poate descoperi așa cum dorește El.

Acest lucru va deveni clar, dacă vom observa diversele experiențe ale lui Israel în Ierihon și în Ai.

De la Ghilgal, unde a fost circumcis - o imagine a „dezbrăcării trupului cărnii, în circumcizia lui Hristos“ -, poporul a plecat la Ierihon (Iosua 6; Coloseni 2.11). Nimic nu-L împiedica pe Domnul Dumnezeu să, care locuia în mijlocul poporului, să acționeze în favoarea lui Israel. Războinicii trebuiau doar să dea ascultare indicațiilor lui Dumnezeu și să înconjoare cetatea șapte zile mărșăluind în fața chivotului. În a șaptea zi, preoții trebuiau să sufle în trâmbițe,

poporul să strige cu strigăt mare, iar zidurile înalte și puternice vor cădea. Le rămânea apoi doar să intre în cetate și să-i ia captivi pe locuitorii cetății. Dumnezeu Însuși biruise Ierihonul în atotputernicia Sa și adusese o victorie deplină pentru Israel.

Înainte de cetățile Ai, lucrurile au stat altfel (Iosua 7). Dumnezeu nu le-a dat porunca să se suie împotriva cetății. Ei nu veneau de la Ghilgal. Victoria obținută de Dumnezeu asupra Ierihonului i-a făcut să se mândrească: credeau că pot cuceri cetatea într-o clipă cu o armată mică. Dar mai presus de toate, în mijlocul lor era un păcat și prin acesta, întregul Israel a devenit păcătos. Toate acestea au avut ca urmare faptul că n-au mai putut rezista în fața dușmanului. Dumnezeu nu putea fi cu ei, chiar dacă locuia în mijlocul lor ca Acela pentru care nu există nici o piedică „de a salva prin mulți sau prin puțini“. Armata israelită a fost bătută rușinos de locuitorii cetății Ai, iar inima poporului s-a înmuiat și s-a făcut ca apa.

Uimitoare a fost însă reacția lui Iosua la această înfrângere. El și-a rupt hainele, a căzut cu fața la pământ înaintea chivotului și a căutat fața Domnului în rugăciune. Dar rugăciunea sa s-a asemănat mai degrabă cu o acuzare la adresa lui Dumnezeu, decât cu o recunoaștere a propriilor greșeli. „Pentru ce ai trecut poporul acesta peste Iordan, ca să ne dai în mâna amoriților, ca să ne nimicești?“ Desigur, nu i se putea reproșa lui Iosua faptul că nu știa despre greșeala lui Acan; acesta făcuse în ascuns „nelegiuire în Israel“, iar numai Dumnezeu, care vede în ascuns, știa despre aceasta. Dar Iosua n-ar fi trebuit să se îndoiască de dispunerea lui Dumnezeu de a-Și ajuta poporul să intre în posesia țării. El ar fi trebuit să ceară: „Doamne, arată-ne unde am greșit și am împiedicat acțiunea atotputerniciei Tale.“

După cum am spus, aceste experiențe ale lui Israel sunt și un răspuns la întrebarea noastră. Când Dumnezeu, Duhul Sfânt, care locuiește în noi, este împiedicat în credincios în activitatea Sa puternică și binecuvântată, deci când credinciosul nu este „plin de Duhul Sfânt“, are motive să se plece în fața lui Dumnezeu și să-L roage să-i arate unde este greșeala în viața lui. La Israel, în exemplul amintit, a fost independența față de Dumnezeu și acțiunea cărnii, care se arată în înălțare și în dorința după alte lucruri. Nu sunt acestea și cauzele care „întristează pe Duhul Sfânt“ (Efeseni 4.30), încât El nu mai poate acționa în toată puterea și de aceea nu suntem „plini de Duhul Sfânt“?

Ceea ce este necesar nu este o înviore din exterior a vieții spirituale printr-o oarecare mișcare organizată sau printr-o oarecare influență omenească. Dacă „umblăm în Duhul“ și dacă dăm deoparte baricadele pe care i le-am pus în cale, Duhul Sfânt Își va dezvolta puterea în noi, ne va călăuzi spre faptele bune pregătite pentru noi și va aduce roada Sa binecuvântată în noi (Efeseni 2.10).

„Plin de Duhul Sfânt“ nu este o stare care se sustrage oricărui control al priceperii noastre spirituale. Duhul lui Dumnezeu nu îi manipulează pe credincioși ca un instrument pasiv, fără ca inima și duhul acestora să participe activ la eficiența Sa. Din contră, apostolul Pavel scrie sfinților din Colose: „De aceea și noi, din ziua în care am auzit, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem ca să fiți umpluți de cunoștința voii Lui, în orice înțelepciune și pricepere spirituală, ca să umblați într-un chip vrednic de Domnul, în toate plăcuți Lui, aducând rod în orice lucrare bună și crescând prin cunoașterea lui Dumnezeu“ (Coloseni 1.9-10). Cum ajungem la această cunoaștere a voii lui Dumnezeu în toată înțelepciunea și priceperea spirituală? *Prin Cuvântul lui Dumnezeu*, scris prin Duhul Sfânt. „Cuvântul Tău este o candelă pentru piciorul meu și o lumină pentru cărarea mea“ (Psalm 119.105). Aceasta este cărarea pe care Duhul Sfânt dorește să-l conducă și să-l umple pe credincios.

Isus Hristos, ca Om pe pământ, ne-a dat exemplul desăvârșit în acest sens. El a fost zămislit de Duhul Sfânt; Acesta a fost asupra Lui și L-a condus. Dar când diavolul L-a ispitit pe Domnul și a încercat să-L abată de la calea ascultării și a dependenței de Dumnezeu, El nu i-a răspuns ispititorului: „Duhul îmi spune altceva“ sau „Duhul nu mă călăuzește în acest mod“, ci mai degrabă a răspuns: „Este scris: Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu“ (Matei 1.20, 3.16, 4.1, 4.4).

Într-adevăr, pentru ce ne-ar mai fi dat Dumnezeu Cuvântul Său cu toate descoperirile, învățăturile, îndemnul și înștiințările sale despre voia lui Dumnezeu, dacă toate acestea ne-ar fi comunicate prin locuirea Duhului Sfânt în noi? Pe de altă parte, o simplă ținere la învățăturile biblice ar conduce la un creștinism lipsit de viață, dacă nu i-am da Duhului Sfânt posibilitatea să le aplice asupra inimii și a conștiinței și astfel să le transforme în viață.

Ni se spune: „nu vă îmbătați de vin, în care este destrăbălare“. Să evităm orice ar putea determina acțiunea cărnii și ar putea-o pune în acțiune. „Ci fiți umpluți de Duh.“ Cum se descoperă aceasta? „*Vorbind între voi* cu psalmi și cântări de laudă și cântări spirituale, *lăudând și cântând Domnului* în inima voastră, *mulțumind* întotdeauna pentru toate Celui care este Dumnezeu și Tată, în Numele Domnului nostru Isus Hristos, *supunându-vă unii altora* în teamă de Hristos“ (Efeseni 5.18-21).

Expresia „umplut cu Duhul Sfânt“ o întâlnim des în Scriptură. Deseori stă în legătură cu o slujbă trecătoare sau de durată pentru Dumnezeu, care se face în puterea Sa. „Plin de Duhul Sfânt“ indică mai degrabă spre o stare care a fost neîntrerupt prezentă la Domnul Isus aici jos, dar care poate fi păstrată și la ai Săi (Luca 4.1). Dacă s-a putut da această mărturie despre Ștefan sau despre Barnaba, nu ar trebui să tindem și noi din toată inima spre această stare fericită? Duhul Însuși este Acela care dorește să ne conducă într-acolo!

Duhul Sfânt locuiește în Adunarea lui Dumnezeu pe pământ

Apostolul le-a amintit corintenilor de două ori despre adevărul că Duhul Sfânt locuiește în cei credincioși și că ei sunt templul lui Dumnezeu. „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu“ (1 Corinteni 3.16; 2 Corinteni 6.16).

După cum am văzut, este deosebit de important ca fiecare om mântuit să rămână mereu conștient de faptul că trupul său este templul Duhului Sfânt. Numai dacă umblă în El, se va descoperi în viața lui roada Duhului spre onoarea lui Dumnezeu și spre binecuvântarea oamenilor (Galateni 5.22).

Dar tot atât de important este să reținem că Dumnezeu locuiește prin Duhul Său și în Adunarea Sa pe pământ, ca și Templu al Său și peste tot, acolo unde găsește o reprezentare locală a Adunării. Numai când Duhul lui Dumnezeu poate lucra nestingerit printre noi, mărturia noastră comună va fi binecuvântată.

Nu numai astăzi, ci și odinioară în adunarea din Corint, acest adevăr a fost prea puțin luat în seamă și vedem din exemplul lor cum astfel zidirea Adunării a fost împiedicată. În mod deosebit, capitolele 12-16 ale primei Epistole către Corinteni sunt semnificative în acest sens. Ele arată modul și scopurile activității Duhului printre ei, dar și comportamentul lor față de acestea.

Daruri spirituale ale harului - Deja la începutul epistolei sale, apostolul Îi mulțumește lui Dumnezeu că în Hristos Isus corintenii au fost îmbogățiți în orice cuvânt și în orice cunoștință și că nu le lipsea nici un dar al harului (1.4-7). În capitolul 12 enumeră aceste daruri ale harului și

adaugă: „Toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia în parte cum vrea“ (12.7-11).

Acesta este deci unul din efectele principale ale Duhului Sfânt în Adunare: El împarte între mădulare diferite daruri. Cine posedă un dar duhovnicesc este îndreptățit și în același timp răspunzător să exercite slujba corespunzătoare „spre folosul“ tuturor.

Dar corintenii acționau de parcă ar exista numai două astfel de daruri, care trebuiau să fie practicate: vorbirea în limbi și darul vindecării, pentru că acestea atrăgeau atenția asupra persoanei care vorbea astfel sau făcea vindecarea, ca spre un instrument special al puterii divine. Ei căutau propria lor onoare.

Aceasta L-a determinat pe Duhul Sfânt să sublinieze ceea ce caracterizează prezența Sa în Adunare: „Dar sunt deosebiri ale darurilor, însă este același Duh“ (12.4). Toate darurile spirituale pe care El le împarte, trebuie să fie exercitate în adunare, dacă aceasta dorește să aibă caracterul Adunării lui Dumnezeu. Deși sunt atât de diferite, fie că sunt mari sau mici în ochii oamenilor, toate vin din aceeași sursă și Îl au pe Dumnezeu ca autor. De aceea trebuie să apreciem și cel mai neînsemnat dar spiritual ca venind de la El.

Corintenii au mai uitat ceva: „sunt deosebiri ale slujbelor, și același Domn“ (12.5). Posedarea unui dar al harului nu îi dă credinciosului dreptul să lucreze cum vrea el cu acest dar, ci mai degrabă îl face răspunzător să-I slujească *Domnului*, în dependență de El. Fiecare slujbă trebuie să fie *spre onoarea* lui Dumnezeu, pentru că El este Acela care o face eficientă (12.6).

Multe mădulare - un Trup - Pentru a ilustra și sublinia acest adevăr, și anume că fiecare dintre noi a primit un dar de har *pentru ca să slujim unii altora* (1 Petru 4.10), Pavel vorbește acum despre Trupul spiritual al lui Hristos, care constă din toți cei mântuiți de pe pământ: „Pentru că noi toți am fost botezați de *un singur Duh într-un singur trup*, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și tuturor ni s-a dat să bem dintr-*un singur Duh*“ (12.13). Domnul îi privește prin Duhul pe credincioși uniți atât de strâns unii cu alții și cu El, Capul, cum sunt mădularele unui trup omenesc, unde toate au aceeași grijă unele pentru altele (12.14-27). Apostolul subliniază că în trupul omenesc există organe, ca de exemplu inima sau plămânii, care sunt ascunse, dar care au o însemnătate mai mare decât mădularele vizibile, cum ar fi mâna sau ochiul. Tot așa și în Trupul lui Hristos există mădulare ascunse, cu o slujbă care nu izbește ochiul, dar care este foarte importantă. Cu această comparație, apostolul critică mândria celor care doresc mereu să fie în punctul central și împiedică alte daruri în slujbă. - Să ținem și noi seama de acest aspect!

Adevăratul motiv pentru exercitarea unui dar - Capitolul 13 nu este o întrerupere în subiectul despre darurile spirituale și despre slujba acestora, despre care vorbesc capitolele 12 și 14, ci mai degrabă ne arată într-un mod pătrunzător ce trebuie să ne motiveze ca să acționăm. Unii dintre corinteni au tins spre daruri spirituale pentru a ajunge astfel în prim-plan. Dar ei ar fi trebuit să tindă să fie umpluți de dragostea divină, care a fost turnată în inimile lor prin Duhul Sfânt (Romani 5.5), iar aceasta să le domine întreaga acțiune. Chiar dacă așa posedă cele mai strălucite daruri spirituale - printre care se numără și vorbirea în limbi -, spune apostolul Pavel aici, dar nu este dragostea cea care mă îndeamnă pentru a folosi darul, *nu sunt nimic*. Atunci sunt de un folos atât de mic, ca o aramă sunătoare sau un chimval răsunător - o constatare importantă, de care trebuie să ținem și noi seama! Duhul este acela prin care se împart daruri și prin El, Duhul dragostei, ele trebuie exercitate (2 Timotei 1.7).

Deci, acest capitol este potrivit să ne conducă pe urmele corecte în slujbă. El descoperă motivele rele și îmbărbătează la dăruire deplină, chiar dacă aceasta atrage după sine unele neplăceri și suferințe.

„*Toate să fie făcute spre zidire*“ - Spre ceea ce tinde Duhul Sfânt este zidirea Adunării. În capitolul 14 se indică mereu spre aceasta (a se vedea versetele 3, 5, 12, 17, 26). Să reținem și acest aspect. Dacă ar fi ținut seama de acest lucru, corintenii nu ar fi adus în prim-plan darul

„vorbirii în limbi“. Mai ales când nu era un interpret, vorbirea în limbi nu era spre binecuvântarea nici a credinciosului, nici a necredinciosului. În schimb, darul profeției servea mai degrabă spre zidire. Acest dar aplică prin Duhul Cuvântul lui Dumnezeu la inimă și la conștiință, coresponzător nevoilor existente. Prin Cuvânt sufletele erau puse în lumina lui Dumnezeu și astfel recunoșteau gândurile Sale.

Călăuzirea Duhului Sfânt în strângerea laolaltă - Despre acest punct important exprimăm aici numai câteva gânduri: adunarea locală se compune din atâția sau atâția credincioși. Dacă cei care se „strâng ca Adunare“ umblă în Duhul în viața lor personală și încearcă să se supună conducerii Sale, atunci și în strângerile laolaltă, în slujba pentru Dumnezeu, în rugăciune și în slujba din Cuvânt, există premisa ca Duhul să îi călăuzească.

Unii dintre corinteni erau de părere că dacă cineva vorbește prin Duhul Sfânt, atunci era obligat să facă aceasta. Nu, spune apostolul: „duhul profeților sunt supuse profeților“ (14.32). Cel care slujește este liber să aplice darul său și să slujească cum recunoaște ca fiind corect *față de Domnul*, față de care este răspunzător în slujba sa. Acesta se va gândi: Ceea ce mă determină să acționez este dragoste, care nu își caută folosul ei, ci binele altora? Este acțiunea, cuvântul pe care îl am pe inimă, spre folosul, spre zidirea tuturor? Îi este dat probabil „unui altuia care stă jos“ o descoperire, probabil unui frate tânăr, care încă nu are exercițiul necesar să folosească un dar primit, dar pe care Domnul dorește să-l folosească (14.30)?

În Corint erau mulți frați cu diverse daruri spirituale. Când se adunau laolaltă, unul avea „un psalm, o învățătură“ etc. Apostolul a trebuit să-i oprească, pentru ca să nu slujească doi dintr-o dată sau prea mulți unul după altul (14.26-33). Astăzi, în schimb, este altfel: unii, pe care Domnul dorește să-i folosească, sunt absorbiți atât de mult de lucrările lor zilnice sau alte lucruri, și nu sunt gata pentru slujbă, lăsând-o mereu în seama acelorași frați. Aici se potrivește mai degrabă îndemnul pe care apostolul îl dă lui Arhip: „Ia seama la slujba pe care ai primit-o în Domnul, ca s-o împlinești“ (Coloseni 4.17).

Piedici pentru acțiunea Duhului

Realitatea că Duhul Sfânt locuiește în Adunarea lui Dumnezeu pe pământ se arată deci în faptul că toți creștinii mântuiți și născuți din nou sunt botezați în El într-un Trup spiritual, al cărui Cap slăvit este Hristos. Fiecare posedă aceeași mântuire în Hristos și este făcut una cu El; dar prin Duhul, fiecare este strâns unit și cu toate celelalte mădulare. După cum ne-am amintit, au fost împărțite Adunării prin Duhul daruri spirituale pentru zidirea acesteia, iar Duhul Sfânt este și puterea care îi conduce pe credincioși în înțelepciune și în dragoste în slujba slăvitului Domn. Numai acolo unde este recunoscut și urmat acest adevăr, poate fi reprezentarea Adunării conform caracterului ei.

Duhul Sfânt Își poate desfășura întreaga Sa activitate în Adunare, numai dacă nu i se pun piedici printr-o gândire firească, prin învățătură străină și prin păcat. În Corint existau astfel de piedici, iar ele trebuie să ne fie spre atenționare.

Între ei erau dezbinări (a se vedea 1 Corinteni 1-3). Ei nu vorbeau toți în același fel (1.10) și considerau că este în ordine. Așa cum elevii filozofilor se recunoșteau de partea învățătorului lor, tot așa spuneau și ei: „Eu sunt al lui Pavel! Și eu, al lui Apolo! Și eu, al lui Chifa! Și eu, al lui Hristos!“ (1.12). Ei se lăsau impresionați de gândurile minții omului firesc, deci de înțelepciunea lumii. În loc ca fiecare să păstreze descoperirile divine în simplitatea și smerirea inimii, pe care apostolul li le dăduse prin Duhul Sfânt, rămăsese rășiți, carnali, prunci în Hristos, a căror creștere spirituală era împiedicată (3.1-3).

Cât de mult a fost împiedicată acțiunea Duhului lui Dumnezeu prin aceasta! Pavel a combătut cu mare convingere și hotărâre acest pericol. „N-a făcut Dumnezeu nebună înțelepciunea lumii acesteia?“ îi întreabă el (1.20). Acest lucru l-a văzut el de mult timp. El nu a venit la ei cu

superioritatea cuvântului omenesc; vestirea sa avea altă origine: „Hristos m-a trimis... să vestesc Evanghelia; nu în înțelepciunea cuvântului, ca să nu fie făcută zadarnică crucea lui Hristos. Deoarece cuvântul crucii este nebunie pentru cei care pier; dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu.“ - Și noi trebuie să ne păzim de acest pericol. Duhul este oprit să lucreze, dacă suntem împiedicați de înțelepciunea omenească să ascultăm de învățăturile Sale din Cuvântul lui Dumnezeu.

Ei acceptau răul în mijlocul lor (a se vedea 1 Corinteni 5-6). – Corint era un centru al comerțului internațional, reședința comercianților bogați și în același timp o cetate a imoralității proverbiale. Din această cetate, dintr-o astfel de „lume rea“, Domnul Isus Își scosese „un mare popor“ ca „adunarea lui Dumnezeu din Corint“. Unii dintre ei participaseră la aceleași destrăbălări, dar în Hristos au fost spălați, sfințiți și îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu (1 Corinteni 6.11). Dar Duhul Sfânt avea mult de lucru să realizeze o înnoire practică a gândirii lor (Romani 12.2). Influența obiceiurilor și ideilor de odinioară era încă puternică. De aceea nici nu s-au întristat de cazul de curvie din mijlocul lor și nu au dat afară răul (1 Corinteni 5.13). Cât de mult a fost întristat Duhul Sfânt prin acest rău din mijlocul lor! De câtă veghere și har avem nevoie pentru a ne împotrivi acestor influențe din jurul nostru și pentru a exercita disciplina în Adunare!

Despre acest adevăr mare, că Duhul Sfânt a venit jos, pentru a locui atât în fiecare credincios, cât și în Adunarea lui Dumnezeu, în Trupul lui Hristos pe pământ și pentru a acționa ca „celălalt Mângâietor“, ar fi încă multe de spus. Să cugetăm mult asupra acestor lucruri și prin judecată de sine să înlăturăm tot ce ar putea sta în calea acțiunii Sale binecuvântate printre noi! Dumnezeu să dea har mărturiei creștine în aceste ultime zile!